

- 2) Czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe – a więc że jest jasne i zrozumiałe – postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem walutowym, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego – siłą rzeczy w ogólny sposób – w ustawie, ale które nie wskazuje w sposób wyraźny, że umowa kredytu nie przewiduje żadnego maksymalnego limitu wahań kursu, biorąc również pod uwagę, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, ale też dzięki tej informacji konsument powinien móc oszacować potencjalnie istotne dla niego konsekwencje ekonomiczne wynikające z ryzyka walutowego, którym został obciążony, a w rezultacie także całkowity koszt kredytu?
- 3) Czy dyrektywę 93/13⁽¹⁾, a w szczególności jej ostatni motyw, pkt 1 lit. o) załącznika do niej oraz jej art. 3 ust. 3 i art. 6 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że — mając w szczególności na uwadze wymóg ustanowiony między innymi w wyroku C-42/15, zgodnie z którym w celu ochrony konsumentów niezbędne są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje — orzecznictwo, wykładnia prawa lub przepis prawny państwa członkowskiego, zgodnie z którymi konsekwencje prawne (pełna nieważność z racji naruszenia normy prawnej, a nawet odszkodowanie lub inne konsekwencje oparte na dowolnym tytule prawnym), wynikające w tym państwie członkowskim z analizy kredytowej, która nie jest drobiazgowa i wyczerpująca, nie chroni dłużnika i jest nieostrożna (np. nie bada skutków ryzyka walutowego polegających na znacznym wzroście rat spłaty i kwoty głównej kredytu) są mniej korzystne dla konsumenta niż przywrócenie pierwotnej sytuacji (*restitutio in integrum*), dzięki któremu konsument będący dłużnikiem uwalnia się od ryzyka walutowego, czyli wzrostu rat spłaty wynikającego z wahań kursu, oraz które w danym wypadku pozwala mu na zwrot w ratach kwoty głównej kredytu, są niezgodne z prawem Unii?
- 4) W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe, w sytuacji gdy w umowie kredytu podaje się jakiś istotny składnik treści umowy (na przykład przedmiot umowy, czyli kwotę kredytu, wysokość rat i odsetki od tej transakcji) jedynie do celów informacyjnych, bez objaśnienia, czy fragment podany do celów informacyjnych jest prawnie wiążący dla stron umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu
3 kwietnia 2018 r. – Gazdasági Versenyhivatal/Budapest Bank i in.**

(Sprawa C-228/18)

(2018/C 231/16)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i strona wnosząca skargę kasacyjną: Gazdasági Versenyhivatal

Strony skarżące i drugie strony postępowania kasacyjnego: Budapest Bank Nyrt., ING Bank NV, succursale hongroise, OTP Bank Nyrt., Kereskedelmi és Hitelbank Zrt., Magyar Külkereskedelmi Bank Zrt., ERSTE Bank Hungary Nyrt., Visa Europe Ltd., MasterCard Europe SA

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że jedno i to samo zachowanie może stanowić jego naruszenie zarówno ze względu na to, że zarówno jego cel, jak i skutek są sprzeczne z zasadami konkurencji, przy czym obie te okoliczności są traktowane jako niezależne podstawy prawne?
2. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że ograniczenie konkurencji ze względu na cel stanowi będące przedmiotem sporu porozumienie zawarte pomiędzy węgierskimi bankami i ustanawiające w odniesieniu do dwóch organizacji płatniczych, MasterCard i Visa, jednolitą stawkę opłaty interchange, którą należy uiszczać za korzystanie z kart tych organizacji bankom je wydającym?
3. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że za strony umowy międzybankowej uznaje się również organizacje płatnicze, które nie brały bezpośrednio udziału w formułowaniu treści porozumienia, ale umożliwiły jego przyjęcie, zaakceptowały je i stosowały lub też dostosowały swoje zachowanie do zachowania banków, które zawarły porozumienie?
4. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że, biorąc pod uwagę przedmiot sporu, do tego, aby stwierdzić, iż doszło do naruszenia prawa konkurencji, nie jest konieczne wprowadzenie rozróżnienia co do tego, czy chodzi o uczestnictwo w porozumieniu, czy też o dostosowanie do zachowania banków biorących udział w porozumieniu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r. – Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

(Sprawa C-235/18)

(2018/C 231/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

Uczestnik postępowania: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie (obecnie Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie)

Pytania prejudycjalne

Czy w pojęciu, o którym mowa w art. 135 ust. 1 lit. b Dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ mieszczą się czynności polegające na udostępnieniu kart paliwowych oraz finansowaniu rozliczaniu nabywania paliwa z wykorzystaniem tych kart, czy też takie czynności złożone mogą być uznane za transakcje łańcuchowe, których podstawowym celem jest dostawa paliwa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-216/15, Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 kwietnia 2018 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-262/18 P)

(2018/C 231/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciel: P.J. Loewenthal, F. Tomat, pełnomocnicy)